

[Grethe Philip.]

det er hensigten at udarbejde en samling af budgetregler til erstatning for den række af cirkulærer m.v., der hidtil har været normgivende. Jeg har også forstået det sådan, at en yderligere forhandling vil finde sted om disse spørgsmål mellem finansdepartementet og finansudvalget.

Jeg har ventet, at disse drøftelser snart skulle begynde. Jeg har faktisk ventet det gennem nogen tid, og jeg har egentlig regnet med, at det var finansminister Poul Møllers sygdom, der var årsag til, at det trak så længe ud. Men jeg har i modsætning til hr. Lysholt Hansen absolut ikke indtryk af, at vi fra finansudvalget har givet udtryk for, at spørgsmålet var afsluttet; tværtimod kan jeg da sige, at jeg for mit eget vedkommende har været meget interesseret i en nærmere drøftelse og stadig væk er det.

Det notat, der allerede er tilstillet finansudvalget, viser, at der findes et helt kompleks af tilfælde, hvor en minister efter gældende regler eller praksis kan gå uden for en given bevilling eller endog disponere og afholde udgifter, uden at en konkret bevilling foreligger. Som eksempler på, hvor ministeren kan gå ud over en given bevilling kan jeg nævne overskridelse af bevillingsbeløb til lovbundne tilskud eller som følge af løn- og prisstigninger eller på grund af nye krav fra tilsynsmyndigheder, f. eks. arbejdstilsyn, brandvæsen, politi m.v., og som eksempel på tilladte udgifter uden konkret bevilling kan nævnes udgifter i medfør af ny lovgivning og udgifter ved erstatningskrav.

Vi har gennem cirkulærer og praksis oparbejdet et system for, hvor grænserne går for administrationens adgang til at disponere set i forhold til finansudvalg og folketing. Men på visse områder er grænserne slørede. F. eks. er det ikke helt klart, hvornår projektændringer under et byggeri skal forelægges finansudvalget til godkendelse. Den forsigtige minister ønsker forelæggelse, så snart der kan være mindste tvivl, andre vil måske i tilsvarende tilfælde være mere tilbøjelige til at tage chancen uden speciel forudgående forelæggelse og har så af og til måttet stå skoleret for finansudvalget. Adskillige ministre har vist i tidens løb kunnet sande „At tænke sig“s sentens: „Hvad er en kat? Det er en tiger, der har været i finansudvalget.“

For finansudvalget må der være et ønske om klar afgrænsning og systematisering af, hvornår en sag skal forelægges i finansudvalget, og om det skal ske ved et særligt aktstykke med den grundigere behandling, dette som regel indebærer, det skal forelægges uden særskilt aktstykke på finansloven eller på tillægsbevillingsloven. En gang imellem kan man have en fornemmelse af — som regel eller sikkert ganske uberettiget — at en ny bevilling søges smuglet ind på den store finanslov uden særskilt foregående forelæggelse. Vi har i finansudvalget netop i år drøftet dette problem for investeringsområdet og har bedt om for fremtiden at få en mere overskuelig fremstilling i finanslovsforslagets anmærkninger af, hvad der er nybevillinger til investeringer, og hvad der allerede er taget stilling til via aktstykker eller finansloven.

Det synes også noget uklart, hvorledes man skal fortolke finanslovens § 31, der omhandler optagelse på tillægsbevillingslov af indtægter og udgifter vedrørende nye love, der vedtages i årets løb. Jeg kan endvidere nævne, at de mange tekstanmærkninger, hvis antal finansudvalget længe har søgt at begrænse, er med til at vanskeliggøre overblikket over, hvilke bevillingssager der skal forelægges finansudvalget.

Med indførelsen af rammebevillingerne i 1966-67 har vi søgt at gøre administrationen smidigere, således at den ansvarlige chef inden for en rammebevilling til driftsudgifter og med de forbehold, der er taget i finansdepartementets cirkulærer, kan bruge en besparelse på én underkonto til at klare en merudgift på en anden. Formålet har været at tilskynde styrelserne til en bedre økonomi. Samtidig er adgangen til at få tillægsbevilling blevet stærkt indskrænket.

Administrationen har hermed fået friere forhold, og det er et gode. Men systemet har ikke fungeret så længe, at der ikke, som den sag vi drøfter i dag så klart viser, endnu kan opstå visse tvivlsspørgsmål. Her er altså noget, der skal gås nøje efter. Det ser også ud til, at vi bør overveje, i hvilken grad der kan disponeres over en rammebevilling, således at en enkelt meget stor post går stærkt ind i billedet, eller således at man ved en udgiftspost binder folketinget til udgifter på længere sigt, f. eks. et stort lejemål over en længere årrække. Og endelig må det fast-